

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Рж г 27/22
1.3.2022. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, судија Ирена Трифуновић Радуловић, у поступку за заштиту права на суђење у разумном року предлагача АА из ..., ..., чији је пуномоћник др. Марија Јоксовић, адвокат из Куле, Маршала Тита 226/а, решавајући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4П 28/22 од 10.01.2022.године, дана 01.03.2022.године донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду Р4П 28/22 од 10.01.2022.године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Р4П 28/22 од 10.01.2022.године ставом првим изреке одбијен је приговор подносиоца ради убрзавања поступка пред Вишим судом у Београду у предмету Гж 16833/20. Ставом другим изреке, одбијен је захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

Благовременом жалбом предлагач је наведено решење оспорио у целости из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијаног решења сагласно овлашћењу из члана 386 у вези члана 402 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), члана 30 став 2 Закона о ванпарничном поступку (“Службени гласник СРС”, бр.25/82 са каснијим изменама и допунама и “Службени гласник РС”, бр.46/95 са каснијим изменама и допунама), те члана 20 Закона о заштити права на суђење у разумном року (“Службени гласник РС”, бр.40/2015), Апелациони суд у Београду, и то судија одређен годишњим распоредом послова од стране председника овог суда, нашао је да је жалба предлагача неоснована.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према разлозима побијаног решења у означеном предмету поступак је започет подношењем иницијалног акта тј. тужбе дана 20.05.2019.године, дана 09.03.2020.године донета је првостепена пресуда против које је жалбу изјавио тужилац дана 10.06.2020.године а тужени је против означене пресуде изјавио жалбу 12.06.2020.године, док је Виши суд у Београду запримио предмет ради одлучивања по жалбама дана 08.10.2020.године. Позивајући се на праксу Европског суда за људска права која је прихваћена и у пракси судова Републике Србије, по којој до повреде права на суђење у разумном року долази када поступак траје дуже од три године у једној инстанци, пет година у две инстанце и шест година уколико има места тростепеном одлучивању, Виши суд у Београду без испитног поступка, закључује да није дошло до повреде права на суђење у разумном року, посебно ценећи да се не ради се о хитном поступку.

Одредбом члана 17 став 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да се жалба одбија без испитног поступка ако је, с обзиром на трајање поступка које је наведено у жалби, очигледно неоснована.

Жалбом предлагач указује на чињеницу да је одредбом члана 383 став 2 Закона о парничном поступку која се на основу одребе члана 402 истог Закона сходно примењује и у поступку по жалби против решења, прописано да у случају да првостепени суд не држи расправу дужан је да одлучи у року од 9 месеци од дана пријема списка првостпеног суда.

И по оцени Апелационог суда у Београду, правилан је закључак Вишег суда у Београду да није дошло до повреде права предлагача на суђење у разумном року, јер је од дана пријема предмета по жалби у Виши суд у Београду, још увек није протекло разумно прихватљиво време за одлучивање, с обзиром да законом прописан рок у којем другостепени суд треба да одлучи о жалби представља инструкциони рок за суд који је дужан да поштује редослед при одлучивању као и предност да хитним предметима, што указује на то да непоштовање овог рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену основаности приговора ради убрзавања поступка у конкретном предмету. Непоступање суда по инструкционом року не доводи аутоматски до утврђења повреде права на суђење у разумном року и не дозвољава одвојено посматрање тог рока у односу на целокупан поступак, због чега протек рока од 9 месеци сам по себи не води повреди права на суђење у разумном року које би морало да се заштити усвајањем приговора.

Чињеница да је од момента подношења жалбе у наведеном предмету протекло 9 месеци нема значаја за правилност побијане одлуке, док даљи протек рока за одлучивање може бити од значаја за евентуално подношење новог предлога ради убрзавања поступка, све имајући у виду да се стање у спису предмета на који се приговор односи, цени у време доношења решења.

Остали наводи из жалбе представљају понављање навода истицаних у

првостепеном поступку због чега нису посебно образлагани.

Из изложених разлога је одлучено као у ставу првом изреке применом одредбе члана 401 тачка 1 Закона о парничном поступку, у вези одредбе члана 17 став 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року.

С обзиром на неуспех предлагача у жалбеном поступку, захтев за накнаду трошкова одбијен је као неоснован као у ставу другом изреке овог решења, на основу одредбе члана 165 у вези одредбе члана 153 ЗПП.

Судија
Ирена Трифуновић Радуловић, ср.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић